

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci žalobce: **X X**, bytem X, X, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2015, č. j. CPR-11988-2/ČJ-2015-930310-258,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „soud“) dne 20. 5. 2015 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále také jen „orgán prvního stupně“) ze dne 4. 2. 2015, č. j. KRPS-423086-6/PŘ-2014-010030, které bylo současně potvrzeno. Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 156 odst. 1 písm. h)

zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), kterého se dopustil tím, že „dne 1. prosince 2014 byl ve 12:45 hodin kontrolován policisty Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend na pracovišti Zborovská 1505/13, Praha 5 - Smíchov v rámci pobytové kontroly prováděné v souladu s ustanovením § 164 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Při kontrole nepředložil platné vízum pro pobyt na území ČR, čímž porušil povinnost cizince uvedenou v ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců“. Za to mu byla podle § 156 odst. 4 písm. c) zákona o pobytu cizinců uložena pokuta ve výši 1.000,- Kč, splatná do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně byla žalobci uložena podle § 79 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015 (dále jen „zákon o přestupcích“), povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Žalobce předně namítá, že orgán prvního stupně ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu náležitě nezjistil skutečný stav věci. Uvádí, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, kterýmžto řízením je bezesporu i řízení o správním vyhoštění, k tomuto přistupuje povinnost zjistit všechny rozhodné skutečnosti v souladu s ustanovením § 50 odst. 3 správního řádu. Orgánu prvního stupně vytýká, že opomněl zjišťovat skutečnosti ve prospěch vyhošťovaného. Podle názoru žalobce došlo také k porušení § 2 odst. 3, 4 správního řádu, když orgán prvního stupně nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala, tj. především žalobce.

Podle přesvědčení žalobce nebylo v řízení prokázáno, zda se nacházel na území ČR v rozporu s právními předpisy. Namítá, že správní orgány nesprávně posoudily skutečnost, že podal žádost o vízum za účelem strpění pobytu na území, o které nebylo ke dni, kdy se měl dopustit předmětného přestupku, rozhodnuto. S odkazem na ustanovení § 60 odst. 7 a § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dovozuje, že pokud v době platnosti povolení k pobytu nebylo o žádosti o udělení víza rozhodnuto, pak se do doby rozhodnutí o takovém vízu považuje pobyt za legální. Za rozhodující v tomto směru považuje datum doručení rozhodnutí o uvedené žádosti, nikoli datum vydání rozhodnutí. Dovozuje, že se přestupku nedopustil, neboť mu v rozhodné době svědčila fikce pobytu.

Dále žalobce poukazuje na neurčitost a nepřezkoumatelnost výrokové části rozhodnutí orgánu prvního stupně. Má za to, že skutková podstata pochybení, kterého se měl dopustit, byla vyslovena nejednoznačně. S odkazem na ustanovení § 156 odst. 1 písm. h) a § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců uvádí, že cizinec se dopustí vytýkaného protiprávního jednání, pokud pobývá na území ČR bez platného víza. Pouhé nepředložení víza však nemůže založit spáchání předmětného přestupku, neboť důvodů pro jeho nepředložení může být několik, avšak spousta z nich neznamená, že cizinec pobývá na území ČR bez platného víza. Domnívá se proto, že pouhé nepředložení víza, které je uvedeno ve skutkové větě rozhodnutí orgánu prvního stupně, nezakládá spáchání přestupku v dané věci. Z výrokové části tohoto rozhodnutí pak podle žalobce není dostatečně zřejmé, jakého pochybení se dopustil. Jednání uvedené ve výroku přitom spáchání předmětného přestupku nezakládá. Na základě těchto skutečností má rozhodnutí orgánu prvního stupně za nepřezkoumatelné. Žalovanému pak

vytýká nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že uvedené pochybení orgánu prvního stupně nenapravit.

Žalobce rovněž namítá, že orgán prvního stupně nedostatečným způsobem odůvodnil přiměřenost napadeného rozhodnutí a zejména výši uložené pokuty. Orgán prvního stupně totiž argumentuje pouze tím, že pokuta byla uložena při spodní hranici sazby. Při požadavku na individualizaci rozhodnutí pak takové rozhodnutí nemůže obstát, a to zejména v situaci, kdy žalobce nepřiměřenost rozhodnutí namítal již v odvolání. Žalovaný sice uvedl, k jakým kritériím orgán prvního stupně přihlédl, to však neodpovídá odůvodnění rozhodnutí orgánu prvního stupně. Orgán prvního stupně totiž ve svém rozhodnutí uvádí, že při rozhodování o výši pokuty přihlédl k délce pobytu bez víza. Nevyložil však, jak tuto okolnost hodnotil. S ohledem na nedostatečné odůvodnění pak žalobce orgánům obou stupňů vytýká porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

Orgánu prvního stupně rovněž vytýká, že ačkoli žalobci umožnil účast při ústním jednání, neseznámil jej před vydáním svého rozhodnutí s podklady pro vydání rozhodnutí a neumožnil mu se k těmto podkladům vyjádřit jako k ucelenému souboru.

Konečně vznáší výhradu, že žalovaný se řádně nezabýval námitkou žalobce ohledně nákladů řízení. Žalovaný konstatoval, že tato námitka je vztažena ke správnímu řádu, avšak řízení bylo vedeno podle zákona o přestupcích. Z kontextu celého případu však podle žalobce bylo zřejmé, že jeho námitka se vztahovala k přestupkovému řízení, na čemž nic nemění písemná chyba v definici příslušného předpisu. Jelikož se žalovaný touto zcela jasně a přesně formulovanou námitkou nezabýval, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Žalovaný v písemném vyjádření vyjádřil nesouhlas s argumentací žalobce ohledně fikce pobytu. Konstatoval, že žalobce oproti úpravě v ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, kde je odkaz na žádost podle ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) téhož zákona, podal dne 23. 10. 2014 žádost o udělení víza podle § 33 odst. 1 písm. a) citovaného zákona. Žalobce mohl na území ČR pobývat pouze po dobu platnosti uděleného výjezdního příkazu č. GA0252538, platného od 1. 10. 2014 do 29. 11. 2014. Výrok napadeného rozhodnutí považuje za určitý s tím, že je v něm rovněž dostatečně vymezen předmět řízení. Z výroku je patrné, že žalobce v době probíhající pobytové kontroly dne 1. 12. 2014 nepředložil platné vízum pro pobyt na území ČR. Tím porušil povinnost uvedenou v ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců a dopustil se přestupku podle § 156 odst. 1 písm. h) téhož zákona. Ohledně zbývajících námitek odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující pro posouzení věci rozhodné skutečnosti.

Oznámením orgánu prvního stupně ze dne 5. 12. 2014, které téhož dne převzala zástupkyně žalobce, bylo žalobci sděleno obvinění a oznámeno zahájení správního řízení o shora popsáném přestupku. Orgán prvního stupně vyšel na základě lustrace evidencí Policie ČR ze zjištění, že žalobce měl udělena překlenovací víza s platností od 2. 2. 2013 do 4. 10. 2014. Překlenovací štítek č. FA 1322873 s platností od 3. 7. 2014 do 4. 10. 2014 byl žalobci zneplatněn dne 1. 10. 2014. Žalobci byl poté vystaven výjezdní příkaz GA 0252538

s platností od 1. 10. 2014 do 29. 11. 2014. Žalobce si dne 23. 10. 2014 podal žádost o vízum za účelem strpění dle zákona o pobytu cizinců. Dne 25. 11. 2014 nebylo žádosti žalobce vyhověno z důvodu nesplnění požadavků. Dne 1. 12. 2014 se žalobce nejprve ráno dostavil na Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“), kde mu bylo sděleno, že jeho žádosti nebylo vyhověno a že je na území ČR neoprávněně. Následně se žalobce dostavil na pracoviště orgánu prvního stupně, kde mu bylo sděleno, že porušil povinnost dle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení je cizinec povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud zákon nestanoví jinak. Žalobce se tak dopustil přestupku podle ustanovení § 156 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že žalobce odmítl uhradit blokovou pokutu, bylo v souladu s ustanovením § 84 odst. 1 zákona o přestupcích zahájeno přestupkové řízení.

Téhož dne, tj. 5. 12. 2014, orgán prvního stupně sepsal protokol o ústním jednání. Z protokolu vyplývá, že zástupce žalobce si po seznámení s obsahem spisového materiálu vzal desetidenní lhůtu k písemnému vyjádření k dané věci. K důvodům svého pobytu žalobce po příchodu svého zástupce uvedl, že OAMP dosud nerozhodl ve věci udělení víza za účelem strpění, a proto si není vědom, že je na území ČR neoprávněně. Obdobně ve vyjádření ze dne 17. 12. 2014 prostřednictvím svého zástupce uvedl, že si není vědom toho, že by na území ČR byl neoprávněně, a požadoval provedení důkazu, který by nelegálnost pobytu žalobce potvrdil.

Sdělením ze dne 21. 1. 2015 (nesprávně uveden rok 2014), které bylo zástupci žalobce doručeno dne 22. 1. 2015, orgán prvního stupně žalobci v souladu s ustanovením § 36 odst. 1, 2 a 3 správního řádu sdělil, že ve správním řízení ve věci předmětného přestupku bylo ukončeno shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí. Současně byl žalobce poučen o možnosti navrhnout důkazy a činit jiné návrhy s tím, že tak může učinit nahlédnutím do spisu ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení sdělení.

Rozhodnutím ze dne 4. 2. 2016 orgán prvního stupně uznal žalobce vinným ze spáchání výše popsaného přestupku podle § 156 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců a za to mu uložil pokutu 1.000,- Kč. Současně byla žalobci podle § 79 zákona o přestupcích uložena povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí orgán prvního stupně stejně jako v oznámení ze dne 5. 12. 2014 popsal okolnosti předcházející vydání rozhodnutí. Zdůraznil, že žádost o vízum za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalobce podal dne 23. 10. 2014 v době, kdy mu byl vystaven výjezdní příkaz GA 0252538 s platností od 1. 10. 2014 do 29. 11. 2014. Žádosti žalobce nebylo vyhověno dne 25. 11. 2014, nicméně tato žádost žalobce neopravňovala dle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců k pobytu na území ČR. Orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním porušil povinnost cizince dle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je cizinec povinen pobývat na území ČR pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Žalobce tak spáchal přestupek dle § 156 odst. 1 písm. h) citovaného zákona. Ohledně výše pokuty orgán prvního stupně v odůvodnění uvedl, že dle § 156 odst. 4 písm. c) zákona o pobytu cizinců lze uložit pokutu do výše 5.000,- Kč s tím, že při rozhodování o výši pokuty bylo přihlédnuto k délce pobytu na území ČR bez víza.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zástupce dne 10. 2. 2015 odvolání, doplněné podáním ze dne 27. 3. 2016. Shodně jako v žalobě namítal porušení ustanovení § 2 a § 3 správního řádu. Poukázal na to, že o jeho žádosti dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto až rozhodnutím OAMP ze dne 2. 12. 2014. Namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť orgán prvního stupně nesprávně odkázal na ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, které se na ustanovení § 33 odst. 1 písm. a) nevztahuje. V bodu III. odvolání reprodukoval text ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu. Na toto ustanovení správního řádu odkázal s tím, že povinnost nahradit náklady vzniká porušením právní povinnosti, které zakládá až pravomocné rozhodnutí. Uvedl, že na danou věc nedopadá ani ustanovení § 79 odst. 2 správního řádu. Podle žalobce tak pro uložení povinnosti k náhradě nákladů nebyl splněn zákonné podmínky. Závěrem orgánu prvního stupně vytýkal, že se nezabýval přiměřeností dle § 174a zákona o pobytu cizinců, v čemž spatřoval rovněž porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. K odvolání žalobce připojil sdělení OAMP ze dne 2. 12. 2014, nazvané jako informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza. V tomto sdělení OAMP k žádosti žalobce dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ze dne 23. 10. 2014 konstatoval, že žalobci dlouhodobé vízum podle § 56 odst. 1 písm. a) citovaného zákona neudělil.

V napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul průběh předcházejícího správního řízení a označil podklady pro rozhodnutí. Shodně s orgánem prvního stupně dospěl k závěru, že žádost dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalobce neopravňovala k pobytu na území ČR na tzv. fikci pobytu. Konstatoval, že orgán prvního stupně negativně vymezil možnost dalšího pobytu účastníka řízení na území, resp. jeho další setrvání po podané žádosti dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Podotkl, že žalobce podal žádost dne 23. 10. 2014 v době, kdy na území ČR pobýval na výjezdni příkaz č. GA0252538, platný od 1. 10. 2014 do 29. 11. 2014. Tento výjezdni příkaz byl vydán poté, co rozhodnutím OAMP ze dne 12. 9. 2013 ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 18. 3. 2014 nebyla žalobci prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Poslední vízum k pobytu nad 90 dnů vydané dne 4. 7. 2014 za účelem podnikání č. víza FA 1322873 přitom bylo OAMP zneplatněno dne 1. 10. 2014. Žalobce tak podal žádost dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců i přes povinnost vycestovat z území ČR stanovenou výjezdním příkazem. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2013, č. j. 9 As 81/2013 - 27, s tím, že orgán prvního stupně správně konstatoval, že žalobce v době pobytové kontroly dne 1. 12. 2014 pobýval na území ČR neoprávněně. O žádosti žalobce přitom bylo negativně rozhodnuto již dne 25. 11. 2014. K argumentaci žalobce ohledně nákladů řízení uvedl, že orgánem prvního stupně nebyla žalobci žádná povinnost dle § 79 správního řádu uložena. Proto se žalovaný k těmto námitkám dále nevyjadřoval. K odkazu žalobce na § 174a zákona o pobytu cizinců konstatoval, že řízení o předmětném přestupku bylo vedeno podle zákona o přestupcích a nikoli podle zákona o pobytu cizinců, kde má správní orgán povinnost zkoumat přiměřenost danou citovaným ustanovením. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců se proto v daném případě neuplatní. K výši uložené pokuty žalovaný uvedl, že byla orgánem prvního stupně stanovena s přihlédnutím k závažnosti přestupku, způsobu jeho spáchání a jeho následkům,

okolnostem, za nichž byl spáchán a k míře zavinění. Výše pokuty odpovídá rozsahu nesplnění povinnosti žalobce, jak mu vyplývá z postavení cizince na území ČR a k jeho osobě. Pokuta byla orgánem prvního stupně uložena při dolní hranici zákonné sazby dle § 156 odst. 4 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Při jednání, z něhož se žalovaný písemně omluvil (a souhlasil s rozhodnutím v jeho nepřítomnosti), setrval žalobce (rovněž omluvený) na podané žalobě.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná, podaná oprávněnou osobou a že jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce předně namítá, že v době pobytové kontroly dne 1. 12. 2014 dosud nebylo rozhodnuto o jeho žádosti dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. S odkazem na ustanovení § 60 odst. 7 citovaného zákona dovozuje, že do doby rozhodnutí o této žádosti bylo nutné jeho pobyt na území ČR považovat za legální.

Soud neshledal uvedenou argumentaci žalobce důvodnou. Jednou z podmínek ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců je podání žádosti dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V dané věci však z informace OAMP ze dne 2. 12. 2014 vyplývá, že žalobce podal žádost nikoli podle posledně citovaného ustanovení, nýbrž dle ustanovení § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Již z tohoto důvodu proto námitky žalobce neobstojí. Kromě toho žalobce podal žádost dne 23. 10. 2014 v době, kdy na území ČR pobýval pouze na základě výjezdního příkazu platného od 1. 10. 2014 do 29. 11. 2014, jak správně orgány obou stupňů podotkly. I kdyby totiž žalobce podal žádost dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nesplňoval by další podmínku ustanovení 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, tj. že žádost byla podána v době platnosti oprávnění k pobytu na území (k tomu srov. bod 25 a 26 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 8 As 119/2012 - 32). Žalobce se rovněž mylí, pokud uvádí, že o jeho žádosti ze dne 23. 10. 2014 bylo rozhodnuto dne 2. 12. 2014, kdy OAMP vydal informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza, a že rozhodujícím je datum doručení informace OAMP. Sdělení důvodů neudělení dlouhodobého víza nelze totiž považovat za vlastní rozhodnutí o neudělení víza, ale za úkon správního orgánu následující po rozhodnutí o neudělení víza (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Ans 5/2011 - 221). Z uvedeného vyplývá, že žádost žalobce ze dne 23. 10. 2014 o vízum za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v dané věci nezaložila fikci oprávnění žalobce k pobytu na vízum pro strpění.

Dále žalobce namítá neurčitost a nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí orgánu prvního stupně. Žalobce se domnívá, že skutková podstata pochybení je ve výroku vyslovena nejednoznačně, když pouhé nepředložení víza nemůže založit spáchání předmětného přestupku.

V dané věci byl žalobce výrokem rozhodnutí orgánu prvního stupně shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 156 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců,

kterého se dopustil tím, že „dne 1. prosince 2014 byl v 12:45 hodin kontrolován policisty Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend na pracovišti Zborovská 1505/13, Praha 5 - Smíchov v rámci pobytové kontroly prováděné v souladu s ustanovením § 164 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Při kontrole nepředložil platné vízum pro pobyt na území ČR, čímž porušil povinnost cizince uvedenou v ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců“.

Podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Popis skutku ve výroku rozhodnutí orgánu prvního stupně splňuje obsahové náležitosti uvedené v ustanovení § 77 zákona o přestupcích. Je z něj mj. patrné, že přestupek byl spáchán dne 1. 12. 2014 v 12:45 hod. při pobytové kontrole na pracovišti orgánu prvního stupně. Žalobce nesprávně dovozuje, že nepředložení víza nezakládá spáchání předmětného přestupku. Podle ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců je cizinec mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Z oznámení o zahájení správního řízení o přestupku vyplývá, že žalobci byl vystaven výjezdní příkaz GA 0252538 s platností do 29. 11. 2014 a že jeho žádosti ze dne 23. 10. 2014 o vízum za účelem strpění nebylo vyhověno dne 25. 11. 2014 z důvodu nesplnění požadavků. Žalobce při pobytové kontrole dne 1. 12. 2014 na pracovišti orgánu prvního stupně nepředložil platné vízum pro pobyt na území ČR. Po příchodu svého zástupce do protokolu uvedl, že OAMP dosud nerozhodl ve věci udělení víza za účelem strpění a proto si nebyl vědom, že je na území ČR nelegálně. Jiný důvod, pro který považuje svůj pobyt na území za legální, žalobce neuvedl ani ve vyjádření ze dne 17. 12. 2014. Žádost ze dne 23. 10. 2014 však žalobce k pobytu na území ČR neopravňovala. Tím, že žalobce při pobytové kontrole nepředložil platné vízum, ač byl podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců oprávněn pobývat na území ČR pouze s platným vízem, naplnil skutkovou podstatu předmětného přestupku. Popis skutku, podle kterého byl žalobce dne 1. 12. 2014 v 12:45 hod. kontrolován policisty na pracovišti orgánu prvního stupně a při kontrole nepředložil platné vízum pro pobyt na území ČR, proto nevzbuzuje žádné pochybnosti o tom, že žalobce porušil právě povinnost dle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Označení přesného času a místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí orgánu prvního stupně pak vylučuje zaměnitelnost vytýkaného jednání žalobce s jednáním jiným.

Soud proto dospěl k závěru, že rozhodnutí orgánu prvního stupně není ohledně popisu skutku ve výroku rozhodnutí neurčitě či nepřezkoumatelné. V tomto ohledu pak nelze ani žalovanému vytýkat nezákonnost rozhodnutí.

Důvodnými soud neshledal ani námitky žalobce ohledně nedostatečného odůvodnění přiměřenosti napadeného rozhodnutí a výše uložené pokuty, z čehož žalobce dovozoval porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

Předně soud uvádí, že ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců nelze v dané věci aplikovat, jak správně žalovaný dovodil. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27, uvedl, že citované ustanovení obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou v případě, že jim zákon ukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí. Tak je tomu např. v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí. K aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu tak může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona správnímu orgánu v konkrétním případě povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá. Vzhledem k tomu, že zákon o pobytu cizinců takovou povinnost při rozhodování dle § 156 odst. 1 písm. h) citovaného zákona správnímu orgánu neukládá, ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců se v dané věci neuplatní.

Současně soud podotýká, že při posouzení výše pokuty má správní orgán volnost správního uvážení. Vzhledem k tomu, že žalobce neučinil návrh na moderaci výše pokuty podle § 78 odst. 2 s. ř. s., přísluší soudu pouze posouzení zákonnosti a nezneužití tohoto správního uvážení.

V dané věci žalobci hrozila podle § 156 odst. 4 písm. c) zákona o pobytu cizinců pokuta do výše 5.000,- Kč. Uložená pokuta ve výši 1.000,- Kč, tj. při spodní hranici zákonného rozpětí, tudíž podle názoru soudu není nezákonná. Výše pokuty odpovídá rovněž rozhodovací praxi v obdobných věcech (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 3. 2016, č. j. 33 A 8/2015 - 26, kde byla uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč).

Z odůvodnění rozhodnutí orgánu prvního stupně vyplývá, že při vyměření výše pokuty přihlédl k délce pobytu žalobce na území ČR bez víza a rovněž vzal v úvahu, že dle § 156 odst. 4 písm. c) zákona o pobytu cizinců lze za předmětný přestupek uložit pokutu do výše 5.000,- Kč. Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že orgán prvního stupně uložil pokutu s přihlédnutím k závažnosti přestupku, způsobu jeho spáchání a jeho následkům, okolnostem, za nichž byl spáchán a k míře zavinění.

V dané věci byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku spočívajícího dle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců v porušení povinnosti pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem. Zásadním kritériem pro vyměření výše pokuty je tudíž právě kritérium délky pobytu cizince na území bez víza. Z obsahu spisu je zřejmé, že v případě žalobce se jednalo pouze o dva dny. Rovněž okolnosti spáchání přestupku, kdy žalobce vycházel z nesprávné úvahy jeho zástupce, že mu svědčí tzv. fikce pobytu, odpovídají uložení pokuty při spodní hranici zákonné výměry. Na druhou stranu odpovídá výše pokuty tomu, aby odradila žalobce od opakování jeho protiprávního jednání a byla tak uložena s přihlédnutím k závažnosti přestupku.

Z uvedeného vyplývá, že orgán prvního stupně a žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedli kritéria, na základě kterých výši pokuty stanovil. Za situace, kdy výše uložené pokuty podle obsahu spisu odpovídá rovněž kritériím uvedeným v rozhodnutí žalovaného, dospěl soud k závěru, že rozhodnutí orgánů obou stupňů nejsou v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu [obdobně k náležitostem odůvodnění správního

rozhodnutí srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 6. 1996, č. j. 6 A 825/95 - 7, v němž konstatoval, že soud může jako překlenutelnou procesní chybu (250i odst. 3 o. s. ř.) posoudit to, když i přes nedostatečné odůvodnění písemného vyhotovení rozhodnutí jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné].

Orgánu prvního stupně přitom nelze vytýkat, že by před vydáním rozhodnutí neumožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

Z protokolu o ústním jednání sepsaném orgánem prvního stupně dne 5. 12. 2014 vyplývá, že žalobce byl s obsahem spisového materiálu seznámen. Jediným podkladem, který byl následně do doby vydání rozhodnutí do spisu založen, bylo vyjádření žalobce ze dne 17. 12. 2014. Kromě toho zástupci žalobce bylo dne 22. 1. 2015 doručeno sdělení orgánu prvního stupně, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Žalobce této možnosti ve stanovené lhůtě 7 dnů ode dne doručení sdělení nevyužil.

Stejně tak nelze přisvědčit argumentaci žalobce, že žalovaný řádně nereagoval na jeho námitky ohledně povinnosti hradit náklady řízení, z čehož žalobce dovozoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že orgánem prvního stupně nebyla žalobci žádná povinnost podle § 79 správního řádu uložena a proto se nemůže k námitce žalobce vyjádřit. Z obsahu podání žalobce ze dne 27. 3. 2015 vyplývá, že žalobce v bodě III. uplatňuje ucelenou argumentaci založenou právě na ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu. V uvedeném podání žalobce reprodukuje text ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu a dovozuje, že povinnost nahradit náklady vzniká porušením právní povinnosti, což lze konstatovat až pravomocným rozhodnutím. Podotýká, že na danou věc nedopadá ustanovení § 79 odst. 2 správního řádu. Skutečnost, že žalobce nemínil argumentovat ustanovením zákona o přestupcích je patrná rovněž z toho, že ustanovení § 79 zákona o přestupcích odstavec 5 neobsahuje. Není tudíž přiléhavá argumentace žalobce, že tato odvolací námitka byla pouze v důsledku písemné chyby doplněna nesprávným zákonným ustanovením a že z kontextu celého případu je zjevné, že námitka směřovala proti uložení nákladů v přestupkovém řízení. V dané věci pak rozhodnutí orgánu prvního stupně v souladu s ustanovením § 77 in fine zákona o přestupcích obsahuje výrok o náhradě nákladů řízení. Žalobce byl uznán vinným z předmětného přestupku, a proto mu orgán prvního stupně v souladu s ustanovením § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložil povinnost k náhradě nákladů. Okolnosti zvláštního zřetele hodné ve smyslu ustanovení § 79 odst. 3 citovaného zákona pak žalobcem tvrzeny nebyly a ani se nepodávají z obsahu spisu.

Pro úplnost soud k námitkám žalobce, jimiž s odkazem na ustanovení § 2 odst. 3, § 3, § 4 a § 50 odst. 3 správního řádu namítá, že orgán prvního stupně v řízení o správním vyhoštění opomněl zjišťovat skutečnosti ve prospěch vyhošťovaného, konstatuje, že v daném věci se nejedná o řízení o správním vyhoštění cizince, nýbrž o správní řízení o přestupku. Uvedenou výhradu navíc žalobce vznesl pouze v obecné rovině, přičemž jeho zbývající námitky soud - jak uvedeno výše - neshledal důvodnými.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal námitky žalobce důvodnými a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto mu nárok na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému dle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. května 2017

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: Alena Lébllová